

Heves megyei kórlap

Szegény orvosok?

Ötödéves medika ismerősöm gyakran panaszkodik, hiába tanul rengeteget az egyetemen, úgy érzi, nagy bajban lesz néhány év múlva, mikor majd önállóan, teljes felelősséggel kell betegekkel foglalkoznia, betegeket gyógyítani. S úgy tűnik, ezzel a véleményével nincs egyedül. Hiszen az Egészségügyi Dolgozók Szakszervezete Heves megyei bizottsága által feltett kérdésre, „Hogyan ítéli meg az egyetemi képzést?” a megyében megkérdezett harmincöt éven aluli orvosok száz százalékára azt felelte, hogy az önálló munkához sem az elméleti, sem a gyakorlati oktatás nem elegendő. Képzés a gyakorlati képzés, és az is elsősorban belgyógyászati jellegű, több szakterület kimarad. Az egyetem nem készít fel a betegekkel való foglalkozásra, viszont rengeteg felesleges dolgot tanít, túlzottan vizsgaközpontú.

Mennyit ér az egyetem

A szóban forgó felmérés célja egyébként az volt, hogy a szakszervezet átfogó képet kapjon a megyében élő harmincöt éven aluli orvosok helyzetéről, beilleszkedésük, letelepedésük gondjairól, szakmai képzésük, továbbképzésük problémáiról, a családalapítás nehézségeiről. Ilyen és hasonló kérdésekről beszélgettünk fiatal orvosokkal, a Heves megyei kórház I. belgyógyászati osztályán.

— Valóban ennyire keveset ér az egyetemi oktatás, mint az a felmérésből kiderül?

Dr. Gáll Éva (harminckét éves): Szerintem nem. Az biztos, hogy a gyakorlat más, mint az elmélet, de az egyetemen is egyre több figyelmet fordítanak a gyakorlati képzésre.

Dr. Hanizs Béla (huszonkilenc éves): A pályakezdőnek minden szakmában nehéz. Nálunk különösen, hiszen itt tényleg „vére megy”. És akármilyen jó is a gyakorlati oktatás az egyetemen, rengeteg tapasztalatra van ahhoz szükség, hogy kellő biztonsággal dönthessünk minden kérdésben.

Dr. Tóth Csaba (huszonnyolc éves): Szükség van az egyetem elméleti alapozására, hiszen enélkül nem tudnánk a gyakorlati ismereteket sem elsajátítani. Véleményem szerint, az egyetem vezetői sokat bíznak a hallgatók öntevékenységre, hiszen, aki komolyan készül erre a hivatásra, az vállalhat például ügyeleteket a képzés idején is.

— A felmérés foglalkozott azaz, hogyan érzik, milyen az orvosok társadalmi megbecsülése, valaki azt felelte: „Az orvosok társadalmi megbecsülése kétségbeesztő, de még mindig jobb, mint a pedagógusoké.” Önöknek erről mi a véleményük?

Tóth doktor: Nem ennyire tragikus a helyzet. Az egészségügygel szemben óriásiak az igények, és ezeknek nem mindig tudunk megfelelni. Sajnos, sokszor a nem jellemző példákat általánosítják, ezeket kapja fel a sajtó, ezeket tekinti széles körben érvényesnek az emberek. Pedig az orvos iránti bizalom egyik fontos feltétele a gyógyulásnak.

Gáll doktornő: Ha a beteg meggyógyul, akkor azt mindenki természetesnek veszi. Viszont, aki esetleg elveszti a hozzátartozóját, attól nem várható el, hogy jó véleményvel legyen róla.

— Lehet, hogy azért is olyan népszerűek a különféle csodaszerek mostanában, mert az emberek hite megrendült a hagyományos orvostudományban, az orvosokban?

Tóth Csaba: Nem! Az emberek szeretnek bízni a csodában. A betegek gyógyítása nem barkácsmunka. A paciensek el kell hinnie, neki akarunk jót, amikor azt mondjuk, higgyen inkább az or-

vostudományban, mint valami panceában. A gyógyulás az orvos-beteg kapcsolaton múlik, egymásra vannak utalva. Az orvosnak meg kell nyernie a beteget, de erre sajnos, a nagy rohanásban gyakran nincs idő. Másrészt a beteg, mint laikus, nem mindig tudja felmérni azoknak a vizsgálatoknak a jelentőségét, amelyeket elvégzünk. Sokkal inkább értékeli a kórház „hotel-funkcióját”, azt, hogy milyen az ellátás, a koszt, tiszta-e a vécé.

— Bár tudtam, a kezdő orvosok keveset keresnek, mégis megdöbentett, hogy az átlagfizetésük tavaly csak háromezer-nyolcszáz forint volt.

Hanizs Béla: És mi orvosok még jó néhány évvel később kezdünk keresni, mint mások. Sokszor havi háromszázötven órát dolgozunk. Egy tanár például jól jövedelmező mellékállást vállalhat. Mi ilyet nem csinálhatunk, de időnk se lenne rá. A becsületes munka értékét kellene helyreállítani. A mi fizetésünk egy láthatatlan jövedelmet feltételez, ami egyrészt megalázó helyzetbe hozhat minket, másrészt teljesen esetleges. Arról nem is beszélve, ha valaki hálapénzt ad, akkor azt nem a kezdőnek, hanem a hierarchiában előbbre állónak adja.

— Havi háromszázötven óra az rengeteg! Nem sok szabadidejük lehet!

Dr. Gáll Éva: Ez az egyik legnagyobb gondunk. A fiataloknak rengeteget kell ügyelnük. A betegek gyakran megkérdezik, amikor szombat reggeltől hétfő estig itt látnak: „Mondja doktornő, ezért mennyi pénzt kapnak?” Most mondjam azt neki, hogy, ha kiszámolnánk, egy huszonnégy órás ügyeletért tízforintos órabért sem kapok?

Dr. Tóth Csaba: A feleségem is orvos, aki szintén ügyel. Képzhetni, milyen ritkán találkozik a család.

Dr. Gáll Éva: Nehéz az orvos-házaspárok dolga, de egy nem szakmabelivel sem könnyű kijönni. Mert nem ismeri az itteni viszonyokat. El sem hiszi, mennyit kell dolgoznunk.

A fele elégedett

— A felmérés szerint a fiatal orvosok harminc százalékának van egy, tíz százalékának két szakvizsgálója. A válaszolók döntő többsége azt felelte, hogy legfontosabb célja a jövőben a szakvizsga megszerzése, viszont csak ötven százalékuk van megegyezve azzal a segítséggel, amit a munkahelyén ehhez kap.

— Nálunk a kórház minden segítséget megad. Kötelezően meg kell oldani a továbbképzést, és a fiatalok időben eljutnak a szakvizsgára — mondja dr. Gáll Éva, aki belgyógyász szakorvos.

Természetesen nemcsak a fiatal orvosoknak gond az otthonterem-

tés; a felmérés szerint hetven százalékuk rendelkezik önálló lakással Hevesben. Gáll doktornő orvoszálláson él. Dr. Tóth Csaba és dr. Hanizs Béla szülői segítséggel szerzett lakást. Az arányt javítja, hogy a községekben levő körzeti orvosok általában kapnak szolgálati lakást.

— A fiatal orvosok közül sokan vélik úgy, akik az egyetem után körzetbe mennek és nem kórházba, azok szakmai előrelépés helyett a gyors meggazdagodást választják.

Csökkenő hálapénz

Dr. Szűcs Attila körzeti fogorvos Füzesabonyban.

— Szerintem könnyebb helyzetben van az, aki kórházban dolgozik — mondja —, hiszen lehetősége nyílik konzultációra, segítséget kaphat az idősebb kollégáktól. A községben mindent egyedül kell megoldani. Igaz, viszont kaptam szolgálati lakást, és most költöztem az újonnan épült családi házamba. A betegek között fantasztikus hírek keringenek arról, milyen hatalmas összegeket kapnak a fogorvosok hálapénzként. Pedig, legalábbis Füzesabonyban, a hálapénz, ha nem is eltűnőben, de csökkenőben van. Talán, mert az emberek egyre kevésbé engedhetik meg maguknak, és azért is, mert mindenki megfelelő szintű ellátást kap. Különben a fizetésem kilenc év folyamatos munkaviszony után is csak ötezer-ötszáz forint havonta. Természetesen a jövedelmem ennél több, hiszen otthon is rendelék. Jobban dolgozom-e otthon? A magánpraxisban több idő jut egy betegre, alaposabb munkát lehet végezni.

Füzesabonyban szeptember 15-től gyerekorvosi körzet létesült. Dr. Virág Beatrix az egri kórházat cserélte fel körzetre.

— A kórházban rengeteget tanulhattam, így szakmai szempontból nincs mitől félnem. Itt viszont nemcsak gyógyítani kell, nevelni is. Elsősorban a szülőket. Rengetegen jönnek, volt olyan nap, hogy még egy perc sem jutott egy gyermekre. Szükség van a munkámra. Szerencsére a kollégák nagyon sokat segítenek.

— Hol fog lakni?

— Kapunk itt egy szolgálati lakást. Még nincs teljesen kész, így mindennap Egerből járok ki.

Mit is írhatnék befejezésül? Talán azt, amit beszélgetésünk végén Hanizs Béla mondott: „Nem akartunk panaszkodni. Amikor ezt a hivatást választottuk, tudtuk, mit vállalunk. Különben is, ha valamiért szólnak, gyakran azt mondják az emberek: mit sír, hiszen még a bőre alatt is pénz van.”

Dési János